

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 8C/138/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116211281
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Krivošík
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2022:2116211281.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava v konaní pred sudcom JUDr. Branislavom Krivošíkom v právnej veci žalobcu: Blackside, a. s., so sídlom Mlynské nivy 48, Bratislava, IČO: 48 191 515, právne zastúpený: AK Herceg, s. r. o., Košická 56, Bratislava, IČO: 35 890 240, proti žalovanému: M. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. K. XXXX/XX, XXX XX G., o zaplatenie 1.810,82 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Konanie sa v časti o zaplatenie 839,34 eur z titulu vyčísleného úroku z úveru a úroku z úveru vo výške 29,30 % ročne zo sumy 1.810,82 eur od 06.05.2016 do zaplatenia zastavuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 374,61 eur z titulu nezaplateného úroku z úveru, a to do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 47,08 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručanou súdu dňa 12.05.2016 sa právny predchodca žalobcu domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť 1.810,82 Eur na istine spolu so zmluvným úrokom k 05.05.2016 vo výške 1.729,07 eur, s úrokom z omeškania k 05.05.2016 vo výške 45,40 eur, úroku z úveru 29,30% ročne z nezaplatenej istiny 1.810,82 Eur od 06.05.2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 1 % ročne z nezaplatenej istiny 1.810,82 Eur od 06.05.2016 do zaplatenia, a poplatku vo výške 32,18 eur, a nahradiť trovy konania.

2. Podaním doručeným súdu dňa 22.06.2016 vzal žalobca žalobu v časti o zaplatenie 117,69 eura späť z dôvodu na strane žalobcu.

3. Žalobca žalobu skutkovo odôvodnil tým, že žalobca uzavrel dňa 12.12.2012 so žalovaným zmluvu „o poistenom OTP expres úvere“, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 2.000 eur s 29,30% úrokom ročne pri vyčíslenej ročnej percentuálnej miere nákladov 40,24% (RPMN). Žalovaný mal úver splatiť v 30 mesačných splátkach po 100,18 eura. Listom zo dňa 19.09.2013 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 850,83 eura. Listom zo dňa 28.10.2013 žalobca oznámil žalovanému zosplatenie úveru v sume 2 498,25 eura (z čoho istina predstavovala sumu 1 953,53 eura, úroky sumu 438,40 eura, úroky z omeškania 4,45 eura a poplatky 101,87 eura). Súčasťou zmluvy o úvere sú všeobecné obchodné podmienky banky, ktoré v zmysle čl. VII. bodu 2.e oprávňovali banku zosplatiť úver pri podstatnom porušení zmluvných povinností dlžníka (napr. ak dlžník neuhradí svoje splatné peňažné záväzky v termíne ich splatnosti - 1.a.).

4. Žalovaný sa k žalobe a k ďalším písomným podaniam žalobcu nevyjadril.

5. Vo veci rozhodol súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom č. k. 8C/138/2016-92 zo dňa 04.12.2019 tak, že výrokom I. uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 2 285,85 eura s úrokom z omeškania vo výške 1% ročne zo sumy 1.810,82 eura od 06.05.2016 do zaplatenia. Výrokom II. konanie v časti o zaplatenie 117,69 eura zastavil a výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom IV. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 30,62%. Súd vychádzal zo zisteného skutkového stavu, v zmysle ktorého žalobca a žalovaný uzavreli písomnú úverovú zmluvu, ktorá mala slúžiť na poskytnutie peňažných prostriedkov pre žalovaného, žalovaný úver nesplatil. Žalovaný nárok žalobcu po vecnej ani po právnej stránke nespороval. Nebolo sporným, že uzavretou úverovou zmluvou bol medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom založený spotrebiteľský vzťah, nebolo sporné, že žalovaný sa dostal opakovane do omeškania s plnením povinnosti, v dôsledku čoho žalobca pristúpil výzvou zo dňa 28.10.2013 k zosplatneniu celého úveru. Žalovaný predčasne zosplatnený úver neuhradil.

6. Súd prvej inštancie mal za to, že žaloba je v časti dôvodná - výhradne v zmysle oznámenia o zosplatnení úveru, kedy žalobcovi priznal istinu pohľadávky ako aj poplatky, keď sa strany na ich zaplatení dohodli, spolu 475,03 eura. Zároveň súd žalobcovi priznal aj úrok z omeškania z priznanej úverovej istiny odo dňa navrhovaného žalobcom, pretože sa žalovaný s úhradou preukázateľne dostal do omeškania. Súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012. Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. Proti výrokom III. a IV. podal žalobca odvolanie. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd, uznesením č. k. 24CoCsp/56/2020-131, zo dňa 16.11.2021, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil na ďalšie konania a nové rozhodnutie. Odvolací súd uviedol, že základnou právnou otázkou, ktorú bolo potrebné vyriešiť v odvolacom konaní s poukazom na odvolaciu námietku žalobcu, bola otázka danosti nároku na zaplatenie zmluvného úroku po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR až vo veci sp. zn. 5 Cdo 42/2020, s ktorým sa odvolací súd stotožnil. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí preto podľa odvolacieho súdu vychádzal z odlišného právneho názoru, avšak do rozhodnutia najvyššieho súdu, názoru prevládajúceho. Nie je možné, aby súd jednoduchým matematickým výpočtom zistil, akú sumu zaplatil žalovaný z dôvodu zmluvných úrokov a akú sumu mal do konečnej splatnosti úveru ešte na úrokoch zaplatiť. Až po zistení uvedených údajov - pričom dôkazné bremeno spočíva na žalobcovi - za dohodnuté obdobie splácania úveru je možné zistiť, akú sumu je ešte žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi z dôvodu zaplatenia zmluvného úroku odo dňa predčasnej splatnosti úveru do zmluvne dohodnutej konečnej splatnosti úveru.

8. Po vrátení veci súdu nižšej inštancie je tento súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Potom, ako sa súd prvej inštancie oboznámil s rozhodnutím odvolacieho súdu, viazaný jeho právnym názorom, opätovne vec prejednal.

9. Predmetom konania po rozhodnutí odvolacieho súdu tak zostal nárok žalobcu v pôvodnej zamietavej časti, teda zaplatenie zmluvného úroku ku dňu 05.05.2016 vyčíslený z istiny po čiastočnom späťvzťatí v sume 1.611,47 eura a po čiastočnom priznaní vo výške 397,45 eur, t. j. predmetom konania je vo vzťahu k tomuto nároku suma 1.214,02 eur, a bežného úroku z úveru vo výške 29,30% zo sumy 1.810,82 eura od 06.05.2016 do zaplatenia.

10. Súd opätovne vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi predloženými žalobcom a to: zmluva o poistenom OTP expres úvere spolu s VOP pre poskytovanie spotrebných úverov pre obyvateľstvo, výzva na zaplatenie z 19.03.2013, vyhlásenie úveru za predčasne splatný zo dňa 28.10.2013, stav splatenia k 05.05.2016, okamžitý výpis z účtu z 08.06.2016 a zistil nasledovný skutkový stav. Medzi žalobcom - bankou ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola uzavretá dňa 12.12.2012 zmluva o poistenom OTP expres úvere vo výške 2.000 eur s pohyblivou úrokovou sadzbou, ktorá ku dňu podpísania zmluvy predstavovala 28,50 % ročne, konečnou splatnosťou 12.06.2015 a mesačnou splátkou 100,18 eura. Ročná percentuálna miera nákladov bola vyčíslená vo výške 40,24%. Podľa zmluvy bola dlžníkovi poskytnutá zľava z úrokovej sadzby vo výške 0,80% ročne, pričom v prípade porušenia v zmluve uvedených podmienok dlžníkom je banka oprávnená zľavu zrušiť a zvýšiť úrokovú sadzbu o 0,80 %. Listom zo dňa 19.09.2013 vyzval žalobca žalovaného v dôsledku dlhodobého omeškania so splácaním úveru na úhradu sumy 850,83 eura s poučením, že v prípade nevyrovnanja

záväzkov vyhlási úver za predčasne splatný. Listom zo dňa 28.10.2013 oznámil žalobca žalovanému vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru vrátane úrokov a poplatkov s tým, že do 10 dní od doručenia listu je povinný uhradiť celý záväzok. Ku dňu 28.10.2013 istina predstavovala sumu 1.953,53 eura, úroky sumu 438,40 eura, úroky z omeškania 4,45 eura a poplatky 101,87 eura.

11. Žalobca na pojednávaní konanom dňa 17.03.2022 zobral žalobu v rozsahu úrokov z úveru vyčíslených do 05.05.2016 vo výške 957,01 eur späť. Zároveň zobral žalobu sčasti späť aj v rozsahu bežného úroku úveru vo výške 29,30% zo sumy 1.810,82 eura od 06.05.2016 do zaplatenia a navrhol konanie v týchto častiach zastaviť.

12. Podľa § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Podľa § 499 ObZ, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

13. Podľa § 502 ods. 1 ObZ, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

14. Podľa § 502 ods. 2 ObZ, pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia. Podľa § 503 ods. 3 ObZ, dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

15. Vo vzťahu k otázke žalobcovho nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru zaujali súdne authority v rámci svojej rozhodovacej praxe stanovisko, že za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je inštitúciou slúžiaci ochranou veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednanja, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

16. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

17. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednanja, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté

úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 OZ. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednanja nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

18. Vo veci sp. zn. 5 Cdo 42/2020 najvyšší súd uviedol: „Zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z. z. Tento zákon ale nepokrýva všetky otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy ObZ. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ ObZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení ObZ o zmluve o úvere (§ 497 a nasledujúce). Ustanovenia OZ sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§52 ods. 2 OZ.). Z ustanovení § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z.). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov, v § 502 ods. 1 vete prvej Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona č. 129/2010Z. z. nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa“.

19. Najvyšší súd vo veciach sp. zn.:1 Cdo94/2019,3 Cdo113/2019,7 Cdo118/2019,8 Cdo237/2019,2 Cdo 115/2019, 5 Cdo 73/2020, 8 Cdo 135/2020, 8 Cdo 221/2019, 9 Cdo 24/2020 dospel k zhodnému riešeniu právnej otázky vedúcej k záveru, že „v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí“.

20. Poukazujúc na uvedené závery sa i súd prvej inštancie s týmto záverom stotožňuje a vychádzajúc z uvedeného právneho názoru, od ktorého nepovažuje za potrebné sa odkloniť, dospel k záveru, že v prejednávanej spore, v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru žalobcovi náleží úrok z úveru vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Preto súd rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi dohodnutý zmluvný úrok z úveru vo výške 374,61 eur vyčíslený nasledovne.

21. Žalovaný mal v zmysle úverovej zmluvy zaplatiť celkovú čiastku vo výške 3.005,45 eur, z čoho na úrok pripadá čiastka 819,15 eur. Žalovaný uhradil len jednu splátku, z čoho na úrok právny predchodca žalobcu započítal sumu 47,09 eur v zmysle zápočtu vykonaného právnym prechodom žalobcu vo výpise z účtu (č.l. 40). Žalovaný tak neuhradil úrok z poskytnutej istiny v celkovej výške 772,06 eur (819,15 eur -47,09eur). Z tejto čiastky žalobca žiada zaplatiť sumu 374,61 eur.

22. Súd má za to, že žalobcom požadovaný nárok na zaplatenie sumy 374,61 eur je dôvodný a tento nárok žalobcovi priznal (výrok II.). Vychádzal z toho, že žalobca sa pôvodne domáhal, aby mu súd tento nárok priznal vo výške 1.611,47 eur (1729,09-117,62). Súd prvej inštancie žalobcovi tento čiastkový nárok v prvom rozhodnutí priznal vo výške 397,45 eur. Rozdiel požadovaný žalobcom vo výške 374,61 eur do sumy celkového neuhradeného úroku, ktorý by žalovaný pri riadnom splácaní úveru uhradil (772,06-397,45) je preto dôvodný, Žalobca má v zmysle rozhodovacej praxe aj po predčasnom zosplatení úveru nárok na úrok z úveru, ktorý by žalovaný ako dlžník uhradil pri riadnom splácaní úveru.

23. Žalobca zoberal žalobu v časti o zaplatenie 957,01 eur z titulu nároku na úrok z úveru po zosplatení úveru späť. Súd ale rozhodol o zastavení konania len v časti tohto nároku v sume 839,34 eur, keď

predmetom konania po prvom späťvzatí tohto čiastkového nároku bola už len suma 1.611,47 eur, súd priznal tento čiastkový nárok žalobcovi v celkovej výške 772,06 eur a preto predmetom rozhodovania o čiastočnom zastavení môže byť len suma vo výške 839,34 eur (1.611,47-772,06), a nie suma 957,01 eur. Súd vo výroku I rozhodol, s poukazom na § 146 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o čiastočnom zastavení konania v časti o zaplatenie 839,34 eur z titulu vyčísleného úroku z úveru a úrokov z úveru vo výške 29,30 % ročne zo sumy 1810,82 eur od 06.05.2016 do zaplatenia.

24. Podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a podľa § 255 ods. 2 Podľa ustanovenia § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa ustanovenia § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Podľa § 256 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

25. Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku). Súdne konanie predstavuje jeden celok od podania žaloby až po meritórne rozhodnutie súdu, a týka sa to aj konania o trovách konania. Úspech v konaní sa teda aj pre účely rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania posudzuje v závislosti od konečného rozhodnutia vo veci samej, a teda pri posúdení nároku na náhradu trov konania, je potrebné vychádzať z toho, ktorá strana bola v konečnom dôsledku v konaní úspešná.

26. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, teda podľa pomeru úspechu a neúspechu sporových strán. Žalobca si žalobou uplatňoval nárok na vydanie istiny v celkovej sume 3.617,47. Súd priznal žalobcovi nárok v celkovej výške 2.660,46 eur (2285,85 eur +374,61 eur). Súd zastavil konania v rozsahu 956,96 eur (839,34+117,62), teda žalobca v tejto časti v zmysle § CSP procesne zavinil zastavenie konania. Žalobcovi priznal súd vo výroku III. nárok na náhradu trov celého konania voči žalovanému v rozsahu 47,08%, nakoľko žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu 73,54% (2660,46/3617,47 eur) a žalovaný bol v konaní procesne úspešný v rozsahu 26,46% (956,96/3617,47 eur), celkový úspech žalobcu bol potom 47,08 % (73,54%-26,46%). O výške trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m)).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).